

Последният ден от годината

“Пълният анализ на едно анонимно писмо може да ограничи значително търсенето на предполагаемия му автор и да доведе до отпадане на някои заподозрени. Употребата на точка и запетайка или правилното използване на апостроф например може да е основание за изключването на цели групи вероятни извършители.

Осбърн и Осбърн,

“Проблеми при анализа на съмнителни документи”

1.

08.55

Гробокопача е в града.

Гробокопача прилича на теб, Гробокопача прилича на мен.

Той върви по заснежените улици както всеки друг, свил рамене, за да се предпази от влажния декемврийски вятър.

Не е нисък, нито висок, нито е пълен, нито слаб. Пръстите му, скрити в тъмните ръкавици, може да са къси и дебели, а може и да не са. Стъпалата му изглеждат широки, но може да е сложил по-големи обувки.

Ако погледнете очите му, няма да забележите цвета и формата им, а само нетипичния за човешки очи блясък и

ако Гробокопача срещне погледа ви, те може би ще бъдат последното, което виждате в живота си.

Той носи дълго черно или тъмносиньо палто и никой не го забелязва, въпреки че минава пред очите на много хора - в сутрешния час пик вашингтонските улици са претъпкани.

Гробокопача е в града, денят е последният от старата година.

С найлонов плик от “Фреш фийлдс” Гробокопача минава покрай влюбени двойки, самотни пешеходци и семейства. Пред себе си вижда станция на метрото. Казали са му да е там точно в 9.00 и той ще бъде там. Гробокопача никога не закъснява.

Пликът в може би дебелите му пръсти тежи. Пет килограма, а когато Гробокопача се върне в хотелската си стая, ще е значително по-лек.

Някакъв човек се блъска в него и се извинява, но Гробокопача дори не го поглежда. Гробокопача никога не поглежда никого и не иска никой да го гледа.

- Не позволявай на никого... *щрак*... на никого да вижда лицето ти. Гледай в друга посока. Разбра ли?

Разбрах.

Щрак.

Гледай лампите, мисли си той, гледай... *щрак...* новогодишната украса. Дебели бебета с панделки, побелялата Баба Стара Година.

Смешна украса. Смешни светлини. Смешно е колко са красиви.

Това е Дюпон Съркъл, царство на парите, царство на изкуството, царство на младостта и блясъка. Гробокопача го знае, но само защото човекът, който му казва какво да прави, му е разказал за Дюпон Съркъл.

Той достига входа на метрото. Облачно е, над града е паднала мъгла.

В такива дни Гробокопача си спомня за жена си. Памела не обичаше мрака и студа, затова... *щрак...* затова... Какво всъщност правеше? Точно така. Садеше червени и жълти цветя.

Той поглежда входа на метрото и си спомня една картина, която бе видял някога. С Памела ходиха в един музей. Спряха пред една стара картина.

- Страшна е - каза Памела. - Хайде да си ходим.

Картината изобразяваше входа към ада.

Тунелът се спуска на дващест метра под земята, едни пътници се спускат, други се качват. Прилича на онази картина.

На входа към ада.

Има млади жени с къса коса и куфарчета. Има млади мъже със сакове и мобифони.

И ето го Гробокопача с найлоновия плик.

Може би е пълен, може би е слаб. Прилича на теб, прилича на мен. Никой никога не забелязва Гробокопача и това е една от причините да е толкова добър в онова, което върши.

- Ти си най-добрият - бе го похвалил миналата година човекът, който му казва какво да прави. - Ти си... *щрак, щрак...* най-добрият.

В 8.59 Гробокопача достига горната част на ескалатора за слизане; тълпата тече надолу и изчезва като в бездна.

Той бърка в плика и стиска ръкохватката на оръжието, което може да е “Узи” или “Мак-10”, или “Интертех”, но със сигурност тежи пет килограма и е заредено с лента със сто .22-калиброви патрона за карабина.

На Гробокопача му се яде супа, но сега пренебрегва глада си.

Защото той е... *щрак...* най-добрият.

Поглежда тълпата, но никого поотделно; хората, които чакат реда си за ескалатора към ада. Той не гледа влюбените двойки, нито мъжете с мобилните телефони, нито жените със скъпите прически от “Сюпъркътс”, където ходеше и Памела. Не гледа семействата. Той вдига

найлоновия плик пред гърдите си, както би направил всеки, ако носи новогодишни подаръци. С една ръка стиска ръкохватката на оръжието, с другата хваща през плика някакъв дълъг предмет, който страничният наблюдател би помислил за франзела (която много добре ще върви със супа), но всъщност е тежък шумозаглушител с изолация от стъклена вата и каучук.

Часовникът му изписква.

Точно девет.

Той натиска спусъка.

Чува се съскащ звук и куршумите политат сред пътниците на ескалатора и те започват да падат един след друг по очи. Съскането на оръжието изведнъж заглъхва сред писъците.

- О Господи внимавай за Бога какво става ранен съм падам...

Такива неща.

Ссс, ссс, ссс.

Чува се и ужасяващ тропот от рикошетите - куршумите отскачат от металните предмети и стените. Този звук е много силен. Звукът от забиването на куршумите в плътта е много по-нежен.

Всички се оглеждат тревожно, никой не разбира какво става.

Гробокопача също се оглежда тревожно. Всички се мръщят в недоумение. Гробокопача също се мръщи в недоумение.

Никой не съзнава, че някой стреля. Всички си мислят, че някой е припаднал и е съборил возещите се пред него. Мобифоните, куфарчетата и саковете падат от ръцете на жертвите и тропат по стъпалата на ескалатора.

Стоте патрона свършват за секунди.

Никой не забелязва Гробокопача и той се оглежда както всички останали.

Мръщи се.

- Повикайте линейка полиция полиция Господи това момиче се нуждае от помощ той е мъртъв свети Боже крака й вижте крака й детето ми детето ми...

Гробокопача отпуска найлоновия плик, на чието дъно има само една малка дупка от куршумите. Всичките сто затоплени месингови гилзи са вътре.

- Спрете спрете ескалатора Господи гледайте някой да го спре спрете ескалатора ще ги смачка...

Такива неща се чуват.

Гробокопача се оглежда, защото всички се оглеждат.

Трудно се вижда в ада. Долу телата се трупат на купчина, все по-висока и по-висока, гърчат се... Някои са живи,

други са мъртви, трети се мъчат да се измъкнат изпод купчината, която се трупа в основата на ескалатора.

Гробокопача се слива с тълпата. И изчезва.

Много го бива да става невидим.

- Като се оттегляш, трябва да бъдеш като хамелеон - говори човекът, който му казва какво да прави. - Знаеш ли какво е това?

- Гущер.

- Точно така.

- Мени си цвета. Гледал съм го по телевизията.

Гробокопача върви по оживените тротоари. Сред хората, които тичат насам-натам. Смешно.

Смешно...

Никой не забелязва Гробокопача.

Който прилича на теб и прилича на мен. И се слива със сградите. Чието лице е светло като утринното небе. Или тъмно като входа на ада.

Докато върви - бавно, бавно, - той си мисли за мотела. Там ще презареди оръжието и ще смени изолацията на заглушителя с нова стъклена вата, и ще седне на удобния стол с чаша вода и чиния супа пред себе си. Ще седи и ще си почива до следобед и тогава - ако човекът, който му казва какво да прави, не му се обади да престане, - пак ще сложи дългото черно или тъмносиньо палто и ще излезе.

Ще повтори всичко отново, и отново.

Днес е последният ден на старата година. И Гробокопача е в града.

* * *

Докато към Дюпон Съркъл с пълна скорост хвърчаха линейки, а спасителите ровеха сред купчината тела в станцията на метрото като работници в някаква зловеща мина, Гилбърт Хавъл вървеше към кметството, на три километра от мястото на събитието.

Спря на ъгъла на Четвърта улица и Улица D, до един гол клен, отвори плика, който носеше, и прочете писмото за последен път: